

For Københavns Kvindevalgretsforening kom samtidig en enorm Vækst, den kommunale Valgret var under Opsejling, og i 1907 var Medlemstallet ca. 1100, i det følgende Aar steg det til 1600. Møderne var stærkt besøgte, og maatte forlægges fra Kælderen til Stuen. Senere flyttede Foreningen til Harmonien paa Nørrevold, men samtidig tabte Diskussionerne sig, Medlemmerne blev bange for at høre sig selv i den store Forsamling, kun enkelte — og næsten altid de samme — som Fru Munch, Fru Arenholt, vovede sig frem.

Efter at vi havde faaet den kommunale Valgret i 1908 stagnerede Medlemstallet og gik i de seneste Aar endog tilbage; nogle Medlemmer meldte sig ud, nogle flyttede bort, andre naaede aldrig at se Maalet naaet, Døden tog dem forinden, derimellem Fru Anna Berendsen. Foreningen ejede ikke noget ivrigere og mere interesseret Medlem, fra dens Stiftelse og til sin Død i 1911 var hun Foreningens Sekretær, og intet Arbejde var hende for stort eller for besværligt, naar det gjaldt Foreningen eller dens Formaal.

Den 5. Juni 1915 fik vi saa den lige og almindelige Valgret, de upartipolitiske Kvindevalgretsforeninger med deres eneste Programpunkt, der kunde underskrives af alle Kvinder, hvilken politisk Afskygning, de end tilhørte, er ude af Verden. Kvinderne maa skilles, Samfundets Medlemmer skal ikke længere deles efter Køn, men efter Anskuelser, og vi kan kun ønske, at det Samarbejde maa blive til Lykke ikke for Kvinderne alene, men for hele Samfundet.

Meta Hansen.

For og imod.

Slagmarkens uhyggeligste Tragedie — sagde en engelsk Officer — er at høre unge Drengene paa sytten-atten Aar i Dødsøjeblikket udstøde det sidste Raab paa deres Mor. Enten de siger »mother«, »mut-

ter« eller »mère«, kalder de alle paa den, der gav dem Livet.

Al Verdens Kvinder burde høre Ekkoet af dette Raab i Deres Hjerter for at det kunde mane dem til at kæmpe for, at Slægtens Mødre faar Delagtighed i Nationernes Raadslagninger.

Alice Stone Blackwell.
(Women's Journal).

Frøken Gudrun Maria Ruud, Kristiania, har besvaret Universitetets Prisopgave for i Aar med det Resultat, at hun har opnaaet Guldmedaljen. Kun én norsk Kvinde har vundet den samme Pris, nemlig Doctor Marie Kjøseth i 1911.

De engelske Kvindevalgretsforeninger har siden Krigens Begyndelse agiteret for, at Kvinder bliver lønnede lige med Mænd, naar de tager dissens Plads i Vaabenfabrikkerne. Hidtil har Arbejdsforholdene været yderst vanskelige paa dette Omraade, idet Kvinderne er bleven udnyttede ret hensynsløst under en stadig Konkurrence med halvvoksne Børn, der er bleven fristagne for Skolepligten for at kunne deltage i Arbejdet paa Fabrikkerne.

Nu er der imidlertid sendt en Skrivelse fra Ministeriet (Lloyd George) til Fagforeningernes Fællesstyrelse, hvori det paabydes, at Kvinder, der er beskæftigede i Vaaben- og Ammutionsfabrikker skal lønnes efter samme Skala som de mandlige Arbejdere.

En Dame fra Boston, Fru Hutchins, har som Agitation for Kvindernes Valgret skrevet en lille Komædie, hvis ydre Sceneri forestiller en amerikansk Valgdag med hele dens udviklede Apparat af Part agitation ved Hjælp af Agenter, Optog, Plakater, Uddeling af Pjecer o. s. v. samt Stemmerummet med dets Listeførere, Betjente og alt øvrigt. Komædiens Tendens er at virke for Kvindevalgret; de forskellige Akter og Scener er kun en Ramme herom. Men Rammen synes at være udmærket korrekt, thi i denne Tid opføres den lille Komædie af Elever rundt om i New Yorks Skoler, »for at Drengene kan faa et grundigt Indblik i, hvorledes et Valg foregaar.«

Islands Kvinder fejrer deres Valgretssejr

Den 7. Juli samledes det islandske Alting for første Gang efter den ny Grundlovs Sanktion. Samme Dag fejrede Kvinderne deres Indtræden i det politiske Liv. Et Kvindetoget, hvis første Rækker bestod af 200 hvidklædte Smaapiger, gik til Altingsbygningen, der i Dagens Anledning var smykket med Flag. En Deputation fra Kvindetoget begav sig ind i

Salen, hvor Altingets Medlemmer var samlede, og overrakte Formanden en Adresse, som denne besvarede med en Velkomsttale til de nye kvindelige Vælgere.

Derefter samledes man paa Pladsen udenfor Altinget, hvor bl. a. Fru Briet Asmundsen og Frk. Ingeborg Bjarnason talte til en stor og interesseret Folkemængde.

Om Aftenen samledes Kvinderne i Reykjavik til en Fest, der varede gennem hele den lange, lyse, nordiske Nat.

En Professor Kuroiwa Shuroki fra Japan har i en Række amerikanske Blade givet nogle meget interessante og mærkelige Oplysninger om Kvindebevægelsen i sit Hjemland.

Det er en Selvfølge, at den maa forme sig ganske anderledes end i de Vædensdele, der er præget af europæisk Kultur. I Japan er Bevægelsen fremstaaet som en heftig Protest mod de religiøse (Buddhaismen) og sociale Fordomme, der gør Kvinden som Hustru eller Datter til Mandens personlige Ejendom.

Derfor er der i de senere Aar i Japan dannet en Kvindeforening, som allerede tæller 10,000 Medlemmer, hvis Program gaar ud paa at virke for, at Mænd behandler deres Hustruer som Ligestillede. Betingelserne for at blive optaget i Foreningen er meget strænge, idet enhver Kvinde, der indmelder sig, maa forpligte sig til aldrig at gifte sig med en Mand, der efter hele sin Udvikling og sine religiøse og sociale Begreber betragter Kvinden som et underlegent Væsen og Hustruen som en Livegen. Hvis hun ikke desmindre gifter sig med saadan en Mand, maa hun tage Følgerne deraf. Disse er ikke Eksklusion — en saa moderne Forholdsregel kendes ikke i Japan eller har i hvert Fald ingen Betydning. For at bevare et uplettet Eftermæle maa hun begaa Selvmord som Tegn paa, at hendes Forældres Befalinger om at indgaa Ægteskab med vedkommende Mand har været stærkere end hendes personlige Evne til at kæmpe for sin Forenings Program. Kun paa denne Maade kan hun i Tilfælde af Frafald redde sin egen Ære og samtidig støtte sin Forenings Formaal.

„Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret“.

EN Del af Kvindevalgretsforeningerne har allerede holdt deres Generalforsamling, paa hvilken Foreningen er bleven opløst i Overensstemmelse med Resultaterne af Landsmødet i Aalborg i Sommer.